

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2126	Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου Σάββατο 20 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ καλοὶ στρατιῶτες κακοπαθοῦν

«Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Τιμ. 2,3)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ μεγαλομάρτυς ἅγιος Ἀρτέμιος. **Ἔχετε διαβάσει τὸν βίο του;** Ἀνοίξτε τὸ συναξάρι του, καὶ θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ μιὰ σπουδαία μορφή.

Ἦταν ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (288-337 μ.Χ.). Ὁ πρῶτος ἐκεῖνος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ ἐξετίμησε τὸν Ἀρτέμιο, τὸν προήγαγε καὶ τὸν ἔκανε **δοῦκα καὶ αὐγουστάλιο** (=μικρὸ αὐγουστο), ἀνώτατο δηλαδὴ στρατιωτικὸ καὶ πολιτικὸ διοικητὴ τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ἀλεξανδρείας.

Μετὰ ἀπὸ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο ὅμως, τὸ 361-363 μ.Χ., **βασίλευσε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης**, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰδωλολατρία καὶ ἐδίωξε τοὺς Χριστιανούς. Αὐτὸς συνέλαβε κληρικούς, φυλάκισε, τυράννησε, δήμευσε περιουσίες πιστῶν, ἐνίσχυσε τὶς αἱρέσεις, ἴδρυσε μαντεῖα, ἔστησε βωμοὺς καὶ προσέφερε θυσίες στὰ εἰδῶλα.

Ὅταν ὁ Ἀρτέμιος ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς στὴν Ἀντιόχεια πιέζει καὶ τιμωρεῖ τοὺς Χριστιανούς, σηκώθηκε καὶ πῆγε αὐτόκλητος ἐκεῖ καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν ἀποστάτη. Τὸ ὅτι εἶχε μεγάλο ἀξίωμα δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ πιστεῦσῃ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ δείχνῃ τὴν πίστι του· καὶ τώρα ποῦ ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, τὴν εἶπε μὲ παρρησία καὶ **ἤρθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν αὐτοκράτορα**. Τόλμησε, ἀξιωματικὸς αὐτός, νὰ ἐλέγξῃ τὸ βασιλιά, ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν κολάκευαν γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐνοιά του καὶ νὰ τοὺς δίνῃ ἀξιώματα. Στὰ ἄλλα σεβόταν καὶ ὑπήκουε στὸ βασιλιά, τὴν προσβολὴ ὅμως τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ διωγμὸ τῶν Χριστιανῶν δὲν τὰ ἀνέχθηκε.

Ἀμέσως τὸν ἔπιασαν, τὸν χτύπησαν μὲ βούλευρα, ἔξυσαν τὴν πλάτη καὶ τὰ πλευρά του, τὸν ἔρριξαν πληγωμένο στὴ φυλακή. Τέλος, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν συνέθλιψαν ἀνάμε-

σα σὲ δύο μεγάλες πέτρινες πλάκες μέχρι τοῦ σημείου νὰ βγοῦν ἔξω τὰ μάτια του καὶ νὰ χυθοῦν τὰ ἐντόσθιά του, κι ἀφοῦ συνέτριψαν κάθε μέλος τοῦ σώματός του, τὸν ἀποκεφάλισαν. Ἔτσι **ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μάρτυρος** καὶ δόξασε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τὸν τιμᾷ καὶ τοῦ ψάλλει ὕμνους.

Ἐμεῖς τώρα θὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ **ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα** ποὺ διαβάζεται σήμερα. Εἶνε μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν Δευτέρα (Β') πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης γράφει, ἀγαπητοί μου, **ὁ ἀπόστολος Παῦλος** στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο ἐπίσκοπο τῆς Ἐφέσου. Ξέρετε πῶς μοῦ φαίνεται; Τὸν βλέπω νὰ ἐνεργῇ σὰν ἕνας **γενναῖος στρατηγὸς** ποῦ, ἐνῶ εἶνε πληγωμένος καὶ φέρει πάνω στὸ κορμί του τραύματα βαρεῖα, δὲν ἐννοεῖ ὡς τὴν τελευταία του ἀναπνοὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πεδίο τῆς μάχης καί, μολονότι αἰμόφυρτος, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ διαταγές, ἔχοντας στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά του μία σκέψι καὶ ἕνα πόθο, τὴ νίκη τῆς πατρίδος του. Τέτοιος στρατηγὸς τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἔχοντας στὰ χέρια του δεσμὰ καὶ μὲ δεμένο τὸ σῶμα στὴν ἀλυσίδα, ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' τοὺς περισσότερους συνεργάτες του, βλέποντας μπροστὰ του τὸ θάνατο ὀλοένα καὶ περισσότερο νὰ πλησιάζῃ, δὲν σκέπτεται τίποτ' ἄλλο –τί γενναία καὶ φιλόσοφῃ ψυχὴ!– παρὰ **τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ**, τὴν προκοπὴ τῶν Χριστιανῶν, **τὴ νίκη τῆς πίστεως**.

Γράφει λοιπὸν στὸν Τιμόθεο καὶ τοῦ συνιστᾷ θάρρος, ὑπομονή, **αὐταπάρνησι**. Τί τοῦ λέει· «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Τιμ. 2,3). Ὡ Τιμόθεε, τοῦ λέει, οἱ ἡμέρες αὐτές, ἡ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ ἀνάπαυσι καὶ ἀπό-

λαυσι· εἶνε καιρὸς ἐργασίας, καιρὸς ἀγώνων σκληρῶν, καιρὸς κακοπαθείας, καιρὸς αἵματος! Γιὰ νὰ στηρίξης τὴν πίστι, γιὰ νὰ προοδεύσῃ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθρούς της, χρειάζονται κόποι, καὶ **κόποι μεγάλοι**. Λοιπὸν πάρε τὴν ἀπόφασιν ὅτι δὲν θὰ ζήσης μὲ ἀνέσεις, δὲν θὰ καλοπεράσῃς· θὰ ζήσης μὲ ἀντιξοότητες καὶ μὲ σκληραγωγία, ὅπως ζῆ ἕνας εὐσυνείδητος στρατιώτης ποὺ θέλει νὰ ἔνε συνεπὴς μὲ τὴν ἀποστολὴν ποὺ ἀνέλαβε. «*Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ*».

«*Καλὸς στρατιώτης*». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παραβάλλει τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ κληρικοῦ καὶ ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ στρατιώτου. Ὅπως εἶνε δύσκολη ἡ ζωὴ καὶ βαρὺ καὶ γεμᾶτο περιπέτειες καὶ κινδύνους τὸ ἔργο τοῦ στρατιώτου, ἔτσι εἶνε **δύσκολη ἡ ζωὴ καὶ βαρὺ τὸ ἔργο τοῦ Χριστιανοῦ** καὶ μάλιστα τοῦ ποιμένου πάνω στὴ γῆ.

Παρατηρήστε τὸ στρατιώτη πόσο κακοπαθεῖ χάριν τῆς πατρίδος. Ἐγκαταλείπει ἀγαπημένα πρόσωπα – γέροντες γονεῖς, ἐκλεκτὴ γυναῖκα, μικρὰ παιδιὰ – κι ἀφοσιώνεται στὸ ἔργο τοῦ στρατοῦ. Ὑποφέρει **κακουχίες πολλές**. Κοιμᾶται κάτω ἀπὸ ἀντίσκηνα. Μένει ἐκτεθειμένος σὲ ὅλες τὶς καιρικὲς συνθήκες καὶ μάλιστα σὲ κακοκαιρίες. Βαδίζει κάτω ἀπὸ τὶς καυστικὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἢ κάτω ἀπὸ βροχὴ καὶ μέσα σὲ χιόνια. Μένει ἄγρυπνος πάνω στὰ βουνά. Μάχεται κ' εἶνε ἕτοιμος νὰ πέσῃ γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδος.

Αὐτὰ ὑποφέρει ὁ στρατιώτης, ὁ στρατιώτης ὁ καλός· γιὰτὶ ὑπάρχουν καὶ **στρατιῶτες κακοί**, ποὺ δὲν σκέπτονται τὴν πατρίδα παρὰ μόνον τὸ ἄτομό τους, τὸ ἄθλιο ἐγὼ τους. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν διάθεσιν νὰ ὑποβληθοῦν σὲ στερήσεις. Μόλις συναντήσουν τὶς πρῶτες κακουχίες δυσανασχετοῦν καὶ γογγύζουν. Αὐτοὶ ἀγανακτοῦν κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν τους. Αὐτοὶ σὲ ὦρα κινδύνου ἐγκαταλείπουν τοὺς συναδέλφους τους, προδίδουν τὴν πατρίδα τους, εἶνε ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσουν πανικὸ μέσα στὸ στράτευμα καὶ νὰ τὸ διαλύσουν.

«*Στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ*». Ὑποφέρουν καὶ κακοπαθοῦν οἱ καλοὶ στρατιῶτες. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὠραία παρομοίωσιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος γνώρισε ὅλες τὶς φάσεις τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, καὶ οἱ Χριστιανοὶ ὑποφέρουν καὶ κακοπαθοῦν, ὡς καλοὶ στρατιῶτες ὄχι πλέον τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα βασιλέως ἢ δικτάτορος τῆς γῆς, ἀλλὰ «*ὡς καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ*», τοῦ «*βασιλέως*

τῶν βασιλευόντων καὶ κυρίου τῶν κυριευόντων» (Α' Τιμ. 6,15). Διότι ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ δὲν μοιάζει μὲ μία ὁμαλὴ ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρο, πάνω στὴν ὁποία περπατᾶει κανεὶς καὶ τρέχει μὲ τὸ ἀμάξι του ἄνετα. Ὅχι. Ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ, ὅπως τὴν δίδαξε ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἐφάρμοσε ὁ ἴδιος καὶ οἱ γνήσιοι μαθηταὶ του, ἔχει «*στενὴ πύλη*» καὶ εἶνε «*ὁδὸς τεθλιμμένη*» (Ματθ. 7,13-14). Στὸ δρόμο αὐτόν, καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοιπορίας, ὁ Χριστιανὸς θὰ συναντήσῃ ἐμπόδια πολλά. Τρία ἀπ' αὐτὰ εἶνε·

✓ **Ἡ σάρκα**. Ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του, ὁ διεφθαρμένος ἑαυτός του, θὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον του· καὶ θὰ χρειαστῇ ἀγώνας, μέγας ἀγώνας, γιὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴ σάρκα στὸ πνεῦμα. ✓ **Ὁ κόσμος**, δεύτερον· ὁ ἁμαρτωλὸς κόσμος, μὲ ὅλα του τὰ φόβητρα καὶ μὲ ὅλα του τὰ θέλητρα, θὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον του καὶ θὰ πασχίσῃ νὰ τὸν κἀνῃ καὶ πάλιν δικό του, αἰχμάλωτό του.

✓ **Ὁ σατανᾶς**, τρίτον, σὰν λιοντάρη ποὺ οὐρλιάζει πεινασμένος, «*ὡς λέων ὠρυόμενος*», δὲν θὰ πάψῃ, μέχρι τὴν τελευταία ἀναπνοὴ τοῦ Χριστιανοῦ, νὰ τὸν καταδιώκῃ καὶ νὰ ψάχνῃ εὐκαιρία νὰ τὸν «*καταπίῃ*» (Α' Πέτρ. 5,8).

Θὰ χρειαστῇ λοιπὸν ἀγώνας, κι ὁ ἀγώνας αὐτὸς γίνεται ἀκόμη τραχύτερος **σὲ καιρὸ διωγμοῦ** ἐναντίον τῆς πίστεως, ἐκ μέρους τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀντιχριστῶν. Νὰ γιὰτὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο, δὲν διστάζει νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοῦ πῆ, ὅτι στὴ ζωὴ του ὡς Χριστιανὸς **θὰ ὑποφέρῃ πολλά**.

«*Καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ*». Ἀλλὰ οἱ κόποι κ' οἱ ἀγῶνες ἐκατονταπλασιάζονται, ὅταν εἶνε κανεὶς **ποιμὸς ψυχῶν**, ὅπως ἦταν ὁ Τιμόθεος. Ὡς τότε! Ὑπεύθυνος γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὑπεύθυνος ἀκόμη γιὰ ὅλες τὶς ψυχές, ποὺ περιμένουν ν' ἀκούσῃ ἀπ' αὐτὸν ὁδηγίες, νὰ δοῦν τὸ καλὸ παράδειγμά του, νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρετὴν του.

* * *

Ἀδελφοί! Εἴμαστε στρατιῶτες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἄν δὲν εἴμαστε, ἄς φιλοτιμηθοῦμε λοιπὸν ν' ἀναδειχθοῦμε **καλοὶ καὶ γενναῖοι** στρατιῶτες του. Γιὰ τὸ Χριστὸ τὸν Κύριό μας ὄχι μόνον τὶς μικρές μας ἀνέσεις ἀλλὰ κι αὐτὸ τὸ αἷμα καὶ τὴ ζωὴν μας νὰ ἴμαστε ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουμε. Καὶ εἴθε ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ θραύσουμε τὶς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ νὰ βαδίσουμε μὲ τιμὴν πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς δόξης τοῦ οὐρανοῦ, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2128

Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου
Τρίτη 23 Ὀκτωβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μεγάλη ἐπιμέλεια

«Σχολάσωμεν ἐκτενῶς» (θ. Λειτ. Ἰακώβου)

Ξέρουμε ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς λειτουργικῆς στὰ σχολεῖα, ὅτι **ὑπάρχουν πολλές Λειτουργίες**. Ἡ πρώτη εἶνε τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ποὺ τελεῖται δέκα φορές τὸ χρόνο. Ἡ ἄλλη, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, εἶνε αὐτὴ ποὺ γίνεται ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τοῦ ἔτους. Καὶ μία ἄλλη Λειτουργία ποὺ γίνεται μιὰ φορά τὸ χρόνο, σήμερα 23 Ὀκτωβρίου, εἶνε αὐτὴ ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου ποὺ ἐορτάζει, **τοῦ ἁγίου Ἰακώβου** τοῦ ἀδελφοθέου.

Αὐτὴ ἡ λειτουργία, ἂν προσέξετε, διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες. **Διαφέρει** στὶς δεήσεις, στὰ ἀναγνώσματα, στὶς εὐχές· διαφέρει καὶ **στὰ προστάγματα**. Ὅπως π.χ. στὴ γυμναστικὴ ὁ γυμναστής προστάζει «ἄλτ», «ἐμπρός, μάρς» κ.τ.λ., ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ ὁ ἄγγελος δίνει προστάγματα διὰ τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ διακόνου.

Ἔνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ προστάγματα αὐτὰ λέει: **«Σχολάσωμεν ἐκτενῶς»!** Αὐτὸ θὰ ἐρμηνεύσουμε καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

Τί σημαίνει «Σχολάσωμεν ἐκτενῶς»; Τὸ **«σχολάσωμεν»** εἶνε ὑποτακτικὴ τοῦ ῥήματος «σχολάζω» καὶ σημαίνει «ἄς σχολάσουμε». Τὸ «σχολάζω» ἔχει διπλὴ ἔννοια, καλὴ καὶ κακὴ. Ἡ **κακὴ** ἔννοια ποιά εἶνε; Τὸ λέει κι ὁ λαός. Ὅταν κανεὶς δουλεύη ὡς ἐργάτης καὶ κατόπιν τὸν ἀπολύσουν, ὁ κόσμος λέει: Αὐτὸν τὸν σχολάσαν, τὸν ἔδιωξαν ἀπ' τὴ δουλειά. Κι ὅταν κάποιος δὲν ἔχη ἀπασχόλησι, **κάθεται ἀργός** στὸ καφενεῖο ἕως ὅτου βρῆ δουλειά. Ἔτσι ἡ λέξι «σχολάζω» καταντᾶ νὰ σημαίη **«τεμπελιάζω»**. Μὲ τὴν **καλὴ** ἔννοια «σχολάζω» σημαίνει ὅτι, ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀσχολιῶν ποὺ ὑπάρχουν, διαλέγω μία ποὺ ἀγαπῶ, κι ἀφοῦ τὴ διαλέξω, τὸ μυαλό μου εἶνε πιά ἀφωσιωμένο σ' αὐτήν. Ἔτσι τὸ «σχολάζω» καταλήγει νὰ σημαίη **«προσέχω»**, **«εἶμαι ἐπιμελής καὶ προσεκτικὸς»** σὲ κάτι.

Σχετικὴ μὲ τὸ «σχολάζω» εἶνε καὶ ἡ λέξι

«σχολεῖο». «Σχολεῖο» εἶνε τὸ κτήριο ἐκεῖνο ποὺ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν γράμματα. Τὸ παιδὶ δηλαδή, ποὺ εἶνε ἔξω στὸ δρόμο ἢ παίζει στὴν αὐλή, μόλις ἀκούσῃ νὰ χτυπᾶ τὸ κουδούνι, **ἀφήνει τὸ παιχνίδι**, μπαίνει μέσα στὴν τάξι, κάθεται στὸ θρανίο, δένει τὰ χέρια του, **προσηλώνει** μάτια καὶ ἄφτια στὸ δάσκαλο, καὶ ὅ,τι ἐκεῖνος λέει τὸ τυπώνει στὸ νοῦ του.

Αὐτὸ σημαίνει «σχολάζω». Τώρα βέβαια **τὰ σχολεῖα** δὲν λειτουργοῦν ἔτσι. Παλαιότερα οἱ ἀγράμματοι γονεῖς μας μᾶς πήγαιναν στὸ δάσκαλο κ' ἔλεγαν· Δάσκαλε, πᾶρ' τον κι ἄμα δὲν ἀκούη, ἄσ' τον νησικὸ καὶ χτύπα τον ὅσο θέ'ς. Τώρα ποῦ τολμάει δάσκαλος νὰ τραβήξῃ αὐτὴ ἢ νὰ κἀνῃ ἐπίπληξη! Καὶ σήμερα οἱ δάσκαλοι διδάσκουν καλύτερα ἀπὸ τοὺς δασκάλους τῆς ἐποχῆς μας, εἶνε περισσότερο μορφωμένοι. Τότε ἐμεῖς εἴχαμε δασκάλους ποὺ ἤξεραν λιγώτερα πράγματα· τὰ παιδιὰ ὅμως κάθονταν ἀκίνητα, χωρὶς ἀταξίες· κ' ἔδειχναν **μεγάλῃ ἐπιμέλεια**, ἀπίστευτη γιὰ τὰ σημερινὰ παιδιὰ.

Λένε γιὰ τὸ **Δημοσθένη**, ποὺ ἔγινε ὁ μεγαλύτερος ῥήτορας, ὅτι ὡς νέος ἀγαποῦσε τὰ παιχνίδια καὶ τὴ διασκέδασι. Αὐτός, γιὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ ἀφοσιωθῇ στὴ μελέτη, τί ἔκανε· κούρεψε τὸ μισό του κεφάλι καὶ ἔτσι δὲν ἔβγαине πιά ἔξω. Εἴχαμε κ' ἐμεῖς ἕνα γυμνασιάρχη αὐστηρὸ ἀλλὰ σοφὸ, ποὺ μᾶς κούρευε – ἄς εἶνε αἰωνία του ἡ μνήμη.

Καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς φυσικὸς καὶ μηχανικὸς, ὁ **Ἀρχιμήδης**, ὅταν μελετοῦσε εἶχε μεγάλη ἀφοσίωσι. Καὶ ποιό ἦταν τὸ τέλος του· λύνοντας ἕνα πρόβλημα εἶχε χαράξει κύκλους στὴν ἀμμουδιά. Μπήκαν στὴν πόλι ἐχθροί, μὰ αὐτὸς ἔμενε σκυμμένος ἐκεῖ. Τὸν πλησίασε ἕνας στρατιώτης μὲ τὸ σπαθί, κι αὐτὸς τὸ μόνο ποὺ ἔκανε ἦταν νὰ τοῦ πῆ· **«Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε»**, μὴ μοῦ χαλᾶς τοὺς κύκλους. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι.

Νά λοιπὸν τί θὰ πῆ **«Σχολάσωμεν ἐκτενῶς»**.

Για να μάθης γράμματα, πρέπει να μαλλιάση ή καρέκλα σου. Αυτό σημαίνει μεγάλη επιμέλεια. Τό ένα εΐνε αυτό. Άλλα εδῶ στήν Έκκλησία πού τὸ λέμε ἔχει και μιὰ ἄλλη βαθύτερη ἔννοια. Ὑπάρχουν πολλὰ σχολεΐα, ἀπ' τὸ νηπιαγωγεΐο μέχρι τὸ πανεπιστήμιο. Ἄλλα ἐγὼ ξέρω **ἓνα ἄλλο πανεπιστήμιο πιὸ μεγάλο**· κι ἄμα δὲν πᾶς σ' αὐτό, ἄχρηστα εΐνε ὅλα τὰ ἄλλα γράμματα πού ἔμαθες. Ποιό εΐνε αὐτὸ τὸ πανεπιστήμιο, τὸ ἀνώτερο; Ἀκοῦστε.

Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στήν Ἄκαρνανία, πῆγα μιὰ μέρα στὸ Βάλτο, ἓνα μέρος μὲ πάμπτωχους ἀλλὰ εὐφυέστατους ἀνθρώπους. Ἐκεῖ βρῆκα ἓνα τσοπάνο κ' ἔπιασα κουβέντα μαζί του. Μοῦ ἔλεγε κάτι πράγματα ὠραΐα, σοφά. Τοῦ λέω· –Ποῦ τὰ ἔμαθες αὐτά; –Ἐμένα ἀπὸ μικρό, 3 - 4 χρονῶν, λέει, ἡ μάνα μου μὲ πῆγε στὸ πιὸ μεγάλο πανεπιστήμιο τοῦ κόσμου. –Και ποιό, λέω, εΐν' αὐτό; –**Ἡ Ἐκκλησία.**

Ἔτσι εΐνε· στήν Ἐκκλησία ἀκοῦς **τὰ πιὸ σοφὰ και ὠραΐα λόγια**. Ὅπως λοιπὸν στὸ σχολεΐο πρέπει νὰ προσέχης, ἔτσι κ' ἐδῶ. Μπῆκες στήν ἐκκλησία; νὰ ἔχης τὰ αὐτιά και τὰ μάτια σου προσηλωμένα σ' αὐτὰ πού λέγονται και τελοῦνται, γιατί ὅλα αὐτὰ ἔχουν σημασία.

Πρόσεχε τί λένε τὰ ἀναγνώσματα, ὁ ἀπόστολος και τὸ εὐαγγέλιο. Πρόσεχε ἐπίσης τί λένε οἱ **εὐχές**. Κοιτάξτε νὰ δῆτε στὴ θεΐα Λειτουργΐα τοῦ ἀγίου Ἰακώβου. Εΐνε ἓνα κομπολόι χρυσὸ μὲ 115 χάντρες. Ἡ καθεμιὰ χάντρα εΐνε μιὰ παράκλησις, ἓνα **αἶτημα**· παρακαλοῦμε τὸν οὐράνιο Πατέρα· «Θεέ μου, δός μας τὸ ψωμάκι μας». «Χριστέ, φύλαγε τὴ μάνα και τὸν πατέρα μας». «Χριστέ, προστάτευε τὰ ὀρφανὰ και τὶς χῆρες». «Χριστέ, φύλαγε τοὺς δασκάλους και τοὺς καθηγητὰς μας». «Χριστέ, κάνε καλὰ τοὺς ἀρρώστους μας». «Χριστέ, συνόδευε αὐτοὺς πού ταξιδεύουν». «Χριστέ, προστάτευε τοὺς ξενιτεμένους, αὐτοὺς πού εΐνε στήν Ἄμερική, στήν Εὐρώπη, στήν Αὐστραλία, και ἀξίωσέ τους νὰ γυρίσουν στήν πατρίδα». Βλέπετε τί λόγια ἔχει ἡ θεΐα Λειτουργΐα; πού ἂν εἶχαμε λίγη συναΐσθησι θὰ κλαΐγαμε. Ὅλα αὐτὰ εΐνε μέσα. Και ποῦ νὰ τὰ ποῦμε ὅλα! Σᾶς εἶπα μόνο μιὰ - δύο - τρεῖς χάντρες, ποῦ νὰ φτάσω στὶς 115! και πρέπει νὰ τελειῶνω.

Μιὰ μέρα πῆγα σ' ἓνα σπίτι και βρῆκα μιὰ γερόντισσα στὸ κρεβάτι. Λέω· –Πᾶς στήν ἐκκλησία, γιαγιά; –Δὲν μπορῶ πιά. –Ἐχεις ραδιόφωνο; –Δὲν ἔχω. ἔχω ὅμως ἓνα ἄλλο «ραδιόφωνο», πού μοῦ τὰ λέει ὅλα. –Ποιό εΐνε τὸ «ραδιόφωνο» αὐτό, γιαγιά; –Νά, ὁ Κώστας ὁ μικρός. Κάθε Κυριακὴ πηγαίνει στήν ἐκκλησία, ἔχει προσηλωμένο τ' αὐτί του, κι ὅ,τι ἀκοῦει

ἀπ' τὸν παπᾶ και τὸν ψάλτη, ἔρχεται μετὰ και μοῦ λέει· Γιαγιά, ἔλα νὰ σ' τὰ πῶ τί εἶπε σῆμερα ὁ ἀπόστολος, τί εἶπε τὸ εὐαγγέλιο, τί εἶπε ὁ ἱεροκήρυκας κι ὁ δεσπότης... Τὰ ἔφερε ὅλα ἡ γιαγιά. **Τὸ «ραδιόφωνό» τῆς ἦταν ὁ μικρός.**

Σῆμερα τὸ σχολεΐο εΐνε «σχολεΐο», ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, ὁ μαθητῆς εΐνε «μαθητῆς», ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, ὁ δάσκαλος ὅμως δὲν εΐνε ἐντὸς εἰσαγωγικῶν. Οἱ δάσκαλοί μας κοπιᾶζουν, ἀγωνιοῦν, ἀναστενάζουν. Κάποιοι φτάνουν στὸ σημεΐο νὰ παραιτοῦνται. Τί νὰ κάνουν; Ὁ δάσκαλος νὰ κάθεται τὴ νύχτα νὰ προετοιμάζεται και στὸ μάθημα νὰ βγάξη ἀπ' τὴν καρδιά του ὅ,τι τὸ καλύτερο, κ' ἐσὺ νὰ τὸν κοροΐδεύης; Προτιμᾶ νὰ κἀνη κάτι ἄλλο παρὰ ν' ἀσχολῆται μὲ τὸ παιδὶ σὲ τέτοια διεφθαρμένη γενεά. Σὲ λίγο ἐπαγγέλματα - λειτουργήματα σὰν αὐτὸ θὰ ἔχουν ἔλλειψι· δὲν θὰ ὑπάρχουν δάσκαλοι, νοσοκόμοι, ἱερεῖς. Σῆμερα ὁ δάσκαλος, ἡ πιὸ ἱερὴ ἀποστολή, δὲν ἔχει καμμιά τιμῆ. Παπᾶς και δάσκαλος ἦταν ἄλλοτε τὰ στηρίγματα τοῦ ἔθνους, τώρα αὐτοὶ δὲν ἀπολαοῦν τιμῆς και ὑπολήψεως. Ἄν θέλουμε νὰ μιᾶμε γιὰ πολιτισμό, πολιτισμένη εΐνε μιὰ χώρα ἂν τιμᾶ τὸν παπᾶ και τὸ δάσκαλο.

* * *

Σᾶς ἐρμήνευσα, ἀγαπητοί μου, τὸ «**Σχολᾶσωμεν ἐκτενωῶς**» και ὑπὸ ἔννοια **παιδαγωγική** και ὑπὸ ἔννοια **ἐκκλησιαστική**. Τελειῶνω ἀναφέροντας ἓνα παράδειγμα.

Κάποτε, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἦταν ἓνας βασιλιᾶς σκληρός, **ὁ φαραώ**. Εἶχε βάσει μερικὸς ὑπηκόους του, τοὺς **Ἑβραίους**, ἀπ' τὸ πρῶι μέχρι τὸ βράδυ νὰ σκάβουν, νὰ βγάζουν χῶμα, νὰ τὸ ζυμώνουν και νὰ κάνουν πλιθιά, γιὰ νὰ χτίζη αὐτὸς παλάτια και τάφους. Ἀποκαμωμένοι πῆγαν και τοῦ εἶπαν· –Βασιλιᾶ, μιὰ χάρι σοῦ ζητᾶμε. –Τί θέλετε; –Ἄφηνέ μας, μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα νὰ σταματᾶμε τὴ δουλειά, νὰ βγαίνουμε ἔξω και νὰ κάνουμε τὴν προσευχή μας, νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό μας. –Τί εἶπατε; Ὅχι. Εἴστε τεμπέληδες! Ἀπὸ αὔριο θὰ σηκώνεστε πιὸ πρῶι και θὰ δουλεύετε περισσότερο... Δὲν τοὺς ἔδωσε καθόλου περιθῶριο νὰ «σχολᾶσουν» γιὰ τὸν Κύριο.

Σῆμερα τέτοιος βασιλιᾶς δὲν ὑπάρχει. Κανεὶς δὲν ἐμποδίζει τὴ λατρεία και τὴν ἀφοσίωσι στήν προσευχή. Ἀντιθέτως, ὅλα βοηθοῦν σ' αὐτό. **Ἐκμεταλλεuthῆτε**, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ τὴ δυνατότητα, **ἀξιοποιῆστε** τὴν εὐκαιρία. Φανῆτε λαὸς ἀνώτερος, ὑψηλός, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτά, ἀμόλυντα, καθαρὰ. Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἄς εΐνε μαζί σας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2129	Τοῦ μεγαλομ. Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Παρασκευὴ 26 Ὀκτωβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀγάπη, μῖσος, νίκη

«*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανή-
γυρις, ἑορτάζει ὁ μεγαλομάρτυς ἅγιος Δη-
μήτριος. Ἐορτάζουν πολλοὶ ναοὶ καὶ ἐξωκκλη-
σια καὶ χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ φέ-
ρουν τὸ ὄνομά του. Πάνω ἀπ' ὅλους γιορτά-
ζει ἡ Θεσσαλονίκη μας ποὺ ἔχει πολιοῦχο τὸν
ἅγιο Δημήτριο. **Πανελλήνιος ἑορτὴ** λοιπόν.

Νὰ ποῦμε τὸν βίο τοῦ ἁγίου; Τὸν ξέρουν καὶ
τὰ μικρὰ παιδιὰ. Γι' αὐτὸ **θὰ συνδυάσω** τὴν ἐρ-
μηνεία τοῦ **εὐαγγελίου** μὲ τὸν **βίο** τοῦ ἁγίου.

Ἀκούσατε τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο; Ἄν θέ-
λαμε νὰ τὸ συνοψίσουμε, θὰ σημειώναμε **3 λέ-
ξεις**: ἀγάπη, μῖσος, νίκη. Ἄρκοῦν αὐτές.

♦ **Ἀγάπη.** Πῶς ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο; «*Ταῦτα
ἐντέλλομαι*». Τί θὰ πῆ «*ἐντέλλομαι*»; Διατάζω.
Ποιὸς διατάζει; Τὸ παιδί ὑπακούει στὸν πατέ-
ρα, ὁ μαθητὴς στὸ δάσκαλο, ὁ ἀσθενὴς στὸ γι-
ατρό, ὁ στρατιώτης στὸ στρατηγό. Ὁλο **ἐντο-
λές** εἶνε αὐτὴ ἡ κοινωνία. Ἄν δὲν θέλης ἐντο-
λές, ἄντε σ' ἓνα ξερονήσι, νὰ ζήσης μόνος· ἐφ'
ὄσον ζῆς μέσα σὲ κοινωνία, θὰ πειθαρχήσης.
Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ πατέρας ἢ ὁ δάσκαλος ἢ ὁ γι-
ατρός ἢ ὁ στρατηγός ἢ κι ὁ βασιλιάς μπροστὰ
στὸ Χριστὸ τὸν Ἀφέντη μας; Καὶ αὐτοὺς μὲν
τοὺς ὑπακούμε, ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ αὐτοὺς
εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ τί λέει ἡ ἐν-
τολὴ του· «*Ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλ-
λήλους*», ν' ἀγαπᾶ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο (Ἰω. 15,17).

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, ἄλλη **ἐντολὴ ἀνώ-
τερη**; Ὅποιος ἀγαπάει, κακὸ δὲν κάνει. Παρά-
δειγμα ἡ **μάνα**. Μπορεῖ ποτὲ ἡ μάνα νὰ θέλῃ
ἢ νὰ κἀν κακὸ στὸ παιδί; Καὶ ὅταν ἀκόμα ἀ-
ναγκάζεται νὰ τὸ δειρῆ, πονάει πρῶτα αὐτὴ
κ' ἔπειτα τὸ παιδί. Ὅπως λοιπόν ἡ μάνα, ἔτσι
κ' ἐμεῖς. Ἄν εἶχαμε τὴν ἀγάπη τῆς μάνας, τὴν
ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τότε **ἡ γῆ** αὐτὴ ποὺ κα-
τοικοῦμε **θὰ ἦταν παράδεισος**. Γιατὶ αὐτὴ ἡ γῆ,
ἂν καλλιεργηθῆ σωστά, φτάνει –τὸ λένε ἐπι-
στήμονες– νὰ θρέψῃ τριπλάσιο πληθυσμό.

Ἄν ὅλα τὰ ἔθνη εἶχαμε τὴν ἀγάπη ἀναμετα-
ξύ μας, ἀνεξαρτήτως χρώματος ἐθνότητος κοι-
νωνικῶν καταστάσεων, σήμερα θὰ βασιλεύε
εἰρήνη: τὰ δικαστήρια θὰ εἶχαν κλείσει, οἱ δι-
κηγόροι θὰ ἄλλαζαν ἐπάγγελμα, οἱ φυλακὲς θὰ
γίνονταν σχολεῖα, ὁ **πόλεμος** θὰ εἶχε σβῆσει.
Ἐνῶ τώρα, ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ! Δὲν θέλω νὰ σᾶς
λυπήσω, ἀλλὰ τὰ σημάδια δὲν εἶνε καλά. Ἐ-
μεῖς, ποὺ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μας, ποὺ ἀνεβή-
καμε στὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ πολεμήσαμε καὶ ὑ-
ποφέραμε, ξέρουμε τί θὰ πῆ πόλεμος – ἡ νέα
γενεὰ δὲν ξέρει. Ὁ πόλεμος δὲν εἶνε «νὰ σπᾶς
ἀβγὰ νὰ κἀνης ὁμελέττα», εἶνε φοβερὸ πρᾶ-
γμα. Εἶδαμε τὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο,
εἶδαμε τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο· ἄς
παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μὴ δοῦμε τρίτο παγ-
κόσμιο πόλεμο, γιατί αὐτὸς θὰ ἔνε ὁ τελευταῖ-
ος, ἡ καταστροφὴ καὶ πανωλεθρία ὅλης τῆς
ἀνθρωπότητος. Κι αὐτὰ γιατί; Διότι ὅλοι, καὶ
κόκκινοι καὶ πράσινοι καὶ ἄσπροι καὶ μαῦροι
καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, κλείσαμε τ' αὐτιά μας καὶ δὲν
ἀκούμε τὸ Χριστὸ ποὺ μᾶς λέει «*ἀγαπᾶτε*».

Ἐὁ ἅγιος Δημήτριος ὅμως ἐξετέλεσε – ἐφῆρ-
μοσε τὴν ἐντολὴ αὐτῆ. Ἦταν ὅλος ἀγάπη, **ἀ-
γαποῦσε**. Ἦταν ἀξιοματικός, ἀλλ' ὄχι μὲ βούρ-
δουλα γιὰ νὰ χτυπήῃ. Ἦταν εὐγενής. Πολλοὶ
ἀξιοματικοὶ ἦταν τότε στὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλ'
αὐτὸς ὑπερεῖχε ἀπ' ὅλους· ὄχι μόνο στὴν ἀν-
δρεία, στὴ μόρφωσι, στὴν τεχνικὴ ἐκπαίδευσι,
ἀλλὰ πρὸ παντὸς στὴν εὐγένεια. Οἱ στρατιῶ-
τες τὸν λάτρευαν. Γιατὶ ἀγαποῦσε στρατιῶ-
τες, συναδέλφους, τὸ βασιλιά, ὅλο τὸν κόσμο.
Μέσα στὴν καρδιά του δὲν ὑπῆρχε μῖσος.

Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως ἀγαποῦσε τὸ Χριστό,
ὁ Χριστὸς βασιλεύε στὴν καρδιά του. Καὶ ἀπό-
δειξις τὸ ἐξῆς. Ἡ Θεσσαλονίκη δὲν ἦταν τότε
ὅπως εἶνε τώρα. Στους ἑκατὸ κατοίκους οἱ ἐ-
νενηντὰ ἦταν εἰδωλολάτρες καὶ οἱ δέκα μόνο
Χριστιανοί. Καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος στενοχω-
ριόταν γι' αὐτό. Καὶ τί ἔκανε; Ἐβγαίνει κάθε μέ-

ρα στην παραλία, στις φτωχοσυνοικίες, παντού, και με τὸ καλὸ του παράδειγμα, τὰ λόγια, τὴν προσευχὴ καὶ τὰ δάκρυά του **ἔπειθε κάθε μέρα ἕναν εἰδωλόατρη νὰ γίνῃ Χριστιανὸς** καὶ τὸν βάπτισε. Τὸ εἶχε τάμα. Ἔτσι σχηματίστηκε γύρω του καὶ μία ἔνωσι νέων ποὺ διακρίνονταν γιὰ τὴν πίστι καὶ ἀγάπη τους στὸ Χριστό.

◆ Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὸς εἶχε ἀγάπη, κάποιοι ἄλλοι εἶχαν **μῖσος**. Αὐτὸς ἀγαποῦσε, ἐκεῖνοι μισοῦσαν. Ποιοί ἦταν; οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ εἰδωλόατρες· ἄκουγαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κ' ἔβγαζαν ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἤθελαν εἰ δυνατόν νὰ πνίξουν, ν' ἀφανίσουν τὸ χριστιανικὸ ὄνομα. Ὅπως τὰ νυκτόβια πουλιὰ (νυχτερίδες, κουκουβάγιες) δὲν θέλουν τὸ φῶς, ἔτσι αὐτοὶ μισοῦσαν τὸ Χριστό καὶ τοὺς Χριστιανούς, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. ἰω. 15,18). Προπαντὸς **ἤθελαν νὰ χτυπήσουν τὸν ἅγιον Δημήτριον**.

Καὶ **δόθηκε εὐκαιρία**. Ὅταν ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη ὁ εἰδωλόατρης αυτοκράτορας Μαξιμιανός, παρουσιάστηκαν σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν· Βασιλιᾶ, χανόμαστε! ἂν ἀφήσης τὸ Δημήτριον στὸ ἀξίωμά του καὶ ἐλεύθερο, δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἕνας εἰδωλόατρης ἢ Ἑβραῖος, ὅλη ἡ Θεσσαλονίκη θὰ γίνουν Χριστιανοί, θὰ τοὺς βαφτίσῃ ὅλους στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Συλλαμβάνουν λοιπὸν τὸν ἅγιον Δημήτριον, τὸν ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ, κι αὐτὸς τὸν ρωτᾷ· **—Εἶσαι Χριστιανός;** (τώρα ἡ Χριστιανικὴ ιδιότητα δὲν στοιχίζει τίποτα, ἀλλὰ κάποτε θὰ ῥθῃ ὥρα ποὺ μέσα σὲ χίλιους εἶνε ζήτημα ἂν δέκα θὰ ποῦν «Εἶμαι Χριστιανός»). Στὴν ἐρώτησι «Εἶσαι Χριστιανός;», ἂν ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔλεγε Ὅχι, θὰ εἶχε ὅλα τὰ μεγαλεῖα καὶ θὰ ὑψωνόταν σὲ ἀκόμη μεγαλύτερα ἀξιώματα. Αὐτὸς ἀπήντησε **—Ναί**. —Δὲν μετανοεῖς; —Ὅχι. —Σοῦ δίνω προθεσμία τρεῖς ἡμέρες. —Ὅχι τρεῖς, βασιλιᾶ· καὶ τριακόσες ἡμέρες νὰ μοῦ δώσης, δὲν ἀλλάζω· θὰ μείνω καὶ θὰ πεθάνω Χριστιανός.

Τοῦ ξηλώνουν ἀμέσως τὰ γαλόνια, τοῦ ἀφαιροῦν ὅλα τὰ διακριτικὰ τοῦ ἀξιώματος, **τὸν καθαιροῦν** ἐπὶ τόπου καί, ἀπὸ στρατηγὸς ποὺ ἦταν, **γίνεται ὑπόδικος**. Τὸν δένουν, τὸν βάζουν μέσ' στὶς φυλακές (ποὺ σφάζονται. Διότι στὸν Ἅγιον Δημήτριον ἡ φωτιὰ τὰ ἔκαψε ὅλα, μὰ δὲν ἔκαψε τὴ φυλακὴ του, τὴ σεβάστηκε. Κατεβῆτε ἐκεῖ, νὰ δῆτε τὸ σκοτεινὸ μέρος ποὺ ἦταν κλεισμένος ὁ ἅγιος τρεῖς μῆνες).

Καὶ τί συνέβη; Μὲ τὴν παρουσία τοῦ αυτοκράτορος γίνονταν τελετὲς μεγάλες στὴν πόλι. Πηγαίνει τότε στὴ φυλακὴ **ὁ Νέστωρ**, ἕνα παιδί 17 ἐτῶν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε κατηχήσει καὶ βαπτίσει ὁ ἅγιος Δημήτριος. —Τί θέλεις,

παιδί μου; —Δὲν ὑποφέρω, δάσκαλε· στὸ στάδιο παρουσιάστηκε ἕνας ἄντρας τρία μέτρα, ἕνα βουνὸ ἀπὸ σάρκες, καὶ προκαλεῖ, ὅποιος Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ παλέψῃ μαζί του. Θέλω νὰ πολεμήσω μαζί του, ἀλλὰ ἦρθα νὰ πάρω τὴν εὐχή σου. Ἔχω τὴν εὐλογία σου;

◆ Ὁ ἅγιος Δημήτριος προσευχήθηκε, τὸν σταύρωσε μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ λέει· —Πηγαινε, παιδί μου· **καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις**. Καὶ ὄντως ἔτσι ἔγινε.

Πῆγε στὸ στάδιο. Κι ὅταν εἶπαν, —Ποιὸς θέλει νὰ παλέψῃ μὲ τὸ Λυαῖο; ὁ Νέστωρ φώναξε· —Εγώ. Τὸν εἶδαν νεαρό, καὶ τὸν περιγέλασαν βέβαιοι ὅτι θὰ νικηθῇ. Ἀλλὰ μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα, ὁ νεαρὸς φωνάζει **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»**, ὁρμᾷ σὰν βέλος πάνω στὸν σιδηρόφρακτο γίγαντα, τὸν χτυπᾷ κατάκαρδα μὲ τὸ μικρὸ μαχαίρι του καὶ τὸν ρίχνει κάτω μὲ γδοῦπο. Ὅλο τὸ στάδιο ἀλάλαξε.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη μαρτύρησε, ὅτι ὁ Νέστωρ εἶνε Χριστιανός. Ἀμέσως τὸν συλλαμβάνουν. Μὲ διαταγὴ τοῦ Μαξιμιανοῦ πηγαίνουν στὴ φυλακὴ καὶ **τροποῦν μὲ λόγους** τὸν ἅγιον Δημήτριον στὴν πλευρά, καὶ **ἀποκεφαλίζουν** τὸν ἅγιον Νέστορα μὲ ξίφος. Ὅπου ἔπεσε τὸ αἷμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου —δὲν εἶνε παραμύθι, εἶνε γεγονός— ἀνέβλυσε εὐωδιαστὸ μύρο, καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸ ἐπίθετο **μυροβλύτης**.

* * *

—Αὐτὰ **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»**, θὰ πῆ κάποιος.

Λάθος κάνεις, κύριε. Ὁ Χριστὸς εἶνε **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8). Ὅσοι ἔχουμε κάποια ἡλικία κι ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ τὸ '40, εἶδαμε τὸ θαῦμα. Ἐνας νέος Λυαῖος (ὁ Μουσσολίνι τῆς Ἰταλίας) νικήθηκε ἀπὸ ἕνα μικρὸ Νέστορα (τὴν Ἑλλάδα). Πῶς; μὲ κανόνια, ἀεροπλάνα καὶ πολεμικὰ μέσα; Ὅχι, ἀφοῦ ἦμασταν σχεδὸν ἄοπλοι. Ὁ ἐχθρὸς νικήθηκε μὲ τὴν πίστι **«Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι»**. Τὰ συντάγματα, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Δημήτριον Θεσσαλονίκης —δὲν εἶνε ψέμα— παρακαλοῦσαν· **«Ἄγιε Δημήτριε, βοήθησέ μας, νὰ μὴ σκλαβωθῇ πάλι ἡ πατρίδα μας»**. Καὶ ἔφευγαν γιὰ τὸ μέτωπο ἔχοντας στὸν κόρφο τους τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Καὶ **εἶδαν τὸ θαῦμα**.

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, **νὰ πιστεῦτε πάντοτε**, καὶ σήμερα καὶ αὔριο. Στὴν πατρίδα μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη ἄπιστος καὶ βλάστημος. Ὅλοι, ἄντρες-γυναῖκες, μιὰ ψυχὴ - ἕνας λαός, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι νὰ βαδίσουμε ἐμπρός. Καὶ ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ εἶνε μαζί μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος